

نیاز (و) مانی * چشنهای (زمین) * چند (باعی) * آوردیدند که ...

به پاس یک دل ابری، دو چشم بارانی

پر است خلوتمن از یک حضور نورانی

شاعر حضور یار را پاداش تحمّل غم‌ها و گریه‌های همیشگی اش می‌داند.

چه ما یه رنج کشیدم ز یار تا این کار

بر آب دیده و خون جگر گرفت قرار

دوباره پلک دلم می‌پرد، نشانه‌ی چیست

شنیده‌ام که می‌آید کسی به مهمانی

تذکر: گذشتگان بر این باور بودند که پریدن پلک چشم نشانه‌ی آمدن
مهمان است.

چشم همی‌پرد مگر آن یار می‌رسد

دل می‌جهد، نشانه که دلدار می‌رسد

این سر نه سامان پذیرد وین غم نه پایان پذیرد

یک نیم شب پر نگیرد تا مرغ آه من و تو

تا زمانی که نیمه شبی آه و نیاش [از عمق دل] در درگاه خدا نکنی به فرجام نیکو
نمی‌رسی و درد و غم تو به پایان نمی‌رسد.

دعای صبح و آه شب کلید گنج مقصود است بدمین راه و روش می‌رو که با دلدار پیوندی
دلا بسوز که سوز تو کارها بکند نیاز نیم شبی دفع صد بلا بگند

بشکن دل بی‌وای مارا ای عشق این ساز شکسته‌اش خوش‌آهنگ‌تر است
 ای عشق دل بی‌نوای مرا بشکن (غم عشق را در دلم قرار بده) چرا که صدای دل
 شکسته‌ی عاشق خوش‌تر و دلنشین‌تر است، مقصود از ساز در این بیت دل است.
 دل شکسته‌ی عاشق با ارزش است و خدا در دل‌های شکسته جای دارد.

بکن معامله‌ای وین دل شکسته بخر
 در کوی ما دل شکسته می‌خرند و بس
 گفتی که به دل‌شکستگان نزدیکیم
 فهم و زیرکی چاره‌ی راه نیست فضل خدا شامل دل‌شکستگان می‌شود.

نگار من که به مکتب نرفت و خط ننوشت به غمزه مسأله آموز صد مدرّس شد
مقصود از نگار حضرت محمد (ص) است.

حافظ می گوید: پیامبر امی (سجاد خواندن نوشتن نداشت) با وقوف به اسرار الهی
به درجه‌ای رسید که بزرگ‌ترین مدرّسین شاگرد او شدند (دنبال رو او شدند).

پیامبری که هنوز وحی بر او تمام نشده بود، با رسالت خود، آثار همه‌ی ادیان
را منسون کرد.

پیام هر دو بیت برتری وحی بر علم و عقل است.